

PROSTOR

Zima 2022

Paní učitelka Dana Stará dirigovala dětský sbor nastoupený před vchodem ZUŠ Jára Cimrmana,

Známé vánoční koledy v podání líbezných dětských hlasů rozezněly před vánočními svátky před ZUŠ Jára Cimrmana.. Přílákaly zájem nejen rodičů, ale i veřejnosti. Program připravili a zajistili učitelky a učitelé školy. Možná se tak zrodila nová a pěkná tradice,

Vánoční obrázek

Jednoho dne o Vánocích se děti vydaly ven. Řekly si, že si zasáňkují a zalyžují a že se budou koulovat. Napadlo hodně sněhu. V lese pak ozdobily stromeček pro zvířátka. Na větve pověsily jablka, mrkve a mašle vyrobené ze sena. Potom chodily po vesnici a rozdávaly lidem jmelí. Do jednoho domku přišly obzvláště rády. A tak tam taky donesly něco dobrého do misky pro kočku. Potom si venku postavily sněhuláky a těšily se na večer. Protože to bylo na Štědrý den. Když nastal večer, děti si s rodiči pochutnaly na skvělé večeři. Nakonec si všichni rozbali pod ozdobeným stromečkem krásné dárky. Dobrou noc. *Beáta Suchá*

Co vyprávěla vánoční hvězda

Skoro celý rok trávím ve tmě v krabici od nějakého balíku ve skříni ve sklepě. Ale jednou za rok nastane čas, kdy mě konečně vyndají. To mě pak lidé spolu s mými kamarádkami vánočními koulemi rozvěsí na stromek. Mě ale vždycky až na špičku. Vždy se mi to velice líbí, je odtamtud skvělý rozhled. Navíc se cítím důležitě, jelikož všechny ostatní ozdoby jsou dole, jen já nahoře. A lidé se vždy hádají, kdo mě na špičku stromku pověsí. Druhý den pode mnou nastane shon. Uklízí se, vaří se, až se mi někdy z těch vůní zatočí hlava. Tak jsou dobré. Ale večer nastane to nejzajímavější. Lidé se obléknou do barevných šatů a košil, a pak na stole před stromečkem hodují a tváří se u toho velice slavnostně. Po večeři vždy ti menší nadšeně vyběhnou po schodech do horního patra, a ten nejstarší pak pod stromek přitáhne tašku s dárky a začne je pod něj vykládat. Tahle věc se mi asi z celého večera líbí nejvíc. Snažím se totiž hádat, co se ukrývá v balícím papíru a komu a jakou to přinese radost. To mě moc baví. Když jsou dárky vyskládané vezme ten velký z poličky zvoneček a zazvoní. V tu ránu přiletí sešora ti maličci a nadšeně se vrhnou k dárkům. Tehdy nastává slavnostní odhalení, zda jsem se v hádání zmýlila či nikoli. Obvykle se trefím, jen málokdy něco neuhádnou. Podle radosti v jejich očích také poznávám, zda se jim dárek líbí. Není to ale taková zábava, protože jsou vždy všichni naprosto nadšení. Po tomto krásném dni trůním na stromku už jen chvíli. Potom mě zase uloží do krabice a já se můžu těšit na další rok.

Eliška Janoušková

Vánoce v Akatárově

Je 23.12. a zítra jsou Vánoce. V jednom odlehlém městečku uprostřed oceánů žije jedna rodina. To město se jmenuje Akatárov. A ta rodina jsou Klacíkovi. Bydlí v horách, na samém vrcholku tohoto ostrova. V Akatárově nikdo neznal Vánoce, až na Klacíkovi. Ti každý rok vystavovali uprostřed náměstí jeden velký vánoční stromek, ale nikdo na ostrově nechápal, proč ho tam stavějí.

Tenhle rok ho tam postavili pouhý den před Vánocemi, i když normálně ho tam dávali dva dny před Štědrým večerem. A asi proto se tenhle rok stalo něco neuvěřitelného. Jeden kluk jménem Kovák Sysel (byl to hrozně zlobivej kluk) vzal sirky, a hodil jednu zapálenou pod stromek na náměstí. Pak rychle utíkal pryč, jak jen to šlo, ale policajti ho stejně chytili. Jeho rodiče tak na vánoce dostali další pokutu do jejich sbírky. Pokut už totiž mají kvůli chování svého Kováka přes padesát.

Policajti ho chytili, dali rodičům pokutu, ale ani oni nevěděli proč vlastně tam ten stromek je. Šli za rodinou Klacíkových, aby se zeptali. „Ťuk, ťuk,“ zakleпали policajti na staré dřevěné dveře z růžové břízy. Kluk jménem Korásník otevřel dveře a zavolal zbytek rodiny. „Co jsou vlastně ty Vánoce?“ zeptali se policajti. Pak následovala chvilka vysvětlování. Když zjistili policajti, jak jsou Vánoce výjimečné, tak šli za Kovákem a zvýšili jeho rodičům pokutu.

Lidi z celého ostrova se šli večer na stromek podívat. Jenomže to už ho ten Kovák zapálil. Lidi chtěli vědět co se stalo, a přijeli znovu policisti, aby jim to vysvětlili. Jenomže od stromku chytl domek Klacíkových, a celá rodina zemřela.

Od té doby slaví v Akatárově Vánoce jako vzpomínku na rodinu Klacíkových.

Tomík Vu

Špička vánočního stromu

Jak asi všichni víte, na vánočním stromku je nejdůležitější špička. A já náhodou jednou jsem. Jestli si ale myslíte, že nejdůležitější je na stromku hvězda, tak budu potřebovat, abyste ihned odešli. Hvězda si myslí, jak je lepší, jenom proto, že má komplikovanější tvar. A ti co právě nyní mysleli na jakoukoliv jinou ozdobu, budou muset k tomu mít hodně dobrý důvod.

Ale zpět k tématu. Jak jsem již zmínil, jsem vánoční špička a moje práce je dovést vánoční stromček ke konečné dokonalosti. Bohužel i přesto, jak tato práce je důležitá, většinu času stejně strávím v krabici. Jenže když přijde můj den, tak se dějí věci.

Hned první den, kdy mě na strom posadí, tak nejprve nevidím nic, než jen samý chaos. Lidé běhají z místnosti do místnosti, zvířata se jim pletou pod nohama a v kuchyni se neustále něco vaří, smaží a pálí. Takhle to probíhá ještě dva dny, dokud nepříjde ten majestátní Štědrý večer. To je snad jediná noc mé služby, kdy je klid a všichni spořádaně sedí a jedí u stolu, jako rodina. Pak jsou na řadě dárky a všichni jsou šťastní, klidní a spokojení.

No, ale hned ten další den to začne znovu. Všude se uklízí a po několika hodinách se místnost pomalu plní hosty. Ještě, že jsem v tak velikém baráku, jinak by tu všichni byli pomalu výš než já.

Ladislav Sudek

Moje veselé Vánoce

Na Vánoce jsem si přála tak hodně věcí, tolik, že to ani nemůžu spočítat. Maminka si taky přála dárek, ale jenom jeden, a to je moje vysvědčení. Můj tatínek ještě nevěděl. On nikdy neví. Pro maminku asi udělám přáníčko, a pro tátu taky nevím, a proto si nejsem jistá. Na Vánoce k nám přijela moje sestřenice Anička. Nemohla jsem se dočkat, až přijde. Určitě budeme spolu stavět sněhuláka, ale obrovského. Doufám, že tenhle rok bychom mohly bruslit s kamarádkou Nikolou, protože minulý rok jsme nemohly kvůli coroně. Chci, aby si všichni užili VÁNOCE ! *Linda Phi*

Jsem jednou z těch lidí, kteří jdou do obchodu, často nakoupí jen to, co potřebují, a hned pospíchají ven. Ale někdy, v docela jiné dny, kdy mám prostě čas a nemám zrovna dobrou náladu, tak se zdržím o docela malou chvilku déle. Mám asi zkrátka jen náladu kochat se věcmi v regálech, pomalu se ploužit v jejich bludišti a zapomenout tak na okolí. Svět venku je totiž docela oříšek a dává to opravdu zabrat stíhat všechno a cítit se přitom hezky.

Tak relaxuji a zabývám čas, který se přes většinu dní vleče. Chodím mezi stojany sama snad jako bych i v plných pultech překypujícími se věcmi hledala původce mé samoty. A kde nic, tu nic. Možná, že nové blyštivé náušnice nebo nová kosmetika mi udělá radost. Ale ta radost je jen jak malý motýlek, který si v létě na vás na chvilku sedne a hned v mžiku zmizí.

Právě onen motýlek je tím, po čem já v tu chvíli toužím. Chci ho vidět, i na tu špetku času se ho dotknout, i když vím, že odletí. A právě on, ten malý neposedný bělásek, mě vede mezi regály a aspoň trochu mi prosvětluje mysl. Záhadou je, že se mnou vždycky skončí u svíček. Ach, jak já miluji svíčky. Ty vůně. Ten pocit, když sevřu svíčku ve svých rukou. Sklenice mě lehce mrazí na rukou, ale vůně, která mě udeří do nosu, má spíše hřejivý efekt.

Tolik si ani neužívám výběr mezi značkovými parfémami, než právě mezi svíčkami. Před stojanem zaplněným svíčkami se vždycky rozzářím v mých očích jiskřičky, a mě zalije hrud' takový příjemný uzemňující pocit. V tu chvíli mé oči pátrají jen po jedné svíčce. Po většinou bývá velmi nenápadná. Nekřičí jako červené

nebo jinak barevné vosky. Mně pátrají oči po docela obyčejné světlé bělostné, někdy spíše jenom lehce nažloutlé. A přičichnutí k ní je pro mě něco jako obřad. Když se můj nos blíží k jejímu voskovému tělu, já konečně pocítím tu jemnou, omamnou vůni vanilky. Úžasný pocit. Rozplývám se přitom snad jako obláčky na nebi.

Vanilka, nejkrásnější vůně nade vše. Svíčka se náhle až přetváří ve vláčný vanilkový koláč, který mi tolik připomíná můj sladký domov. Mé dětství, kdy maminka věčně něco pekla a z kuchyně to provonělo skoro celý dům. Vanilka, ta vůně v sobě ukrývá teplo rodinného krbu. Takové to teplo, do kterého je pomalu až reálné se zabalit, zavřít oči a usnout.

Avšak nemám z ní usedlý pocit. Naopak je tak kouzelná, že ve směsi nejasných rodinných vzpomínek cítím i hravost. Je to přesně ta vanilka, kdy sebe vidím jako malou holčičku běhající po zahradě. Slunce mi hřeje nad hlavou, všude kolem bzučí brouci a já se ženu za krásným běláskem, který se ode mě nechce alespoň na malou chvilku nechat polapit.

Někdy zase jen tak sedím v křesle už ve svém pokoji. Za okny je tma a na stole mi hoří ona vanilková svíčka. Přemýšlím, jak moc se dotýká mého srdce a duše. Napadá mě, že když může mít aura různé barvy, může mít i člověk vůni své duše? Věřím v to. Myslím si, že každá duše něčím voní, každý má svou vůni a já vím, která je ta moje.

Vůně vanilky. Jen jedna taková existuje. Vůně, která v sobě dokáže zachytit celý můj život.

Kateřina Stárková

Klady a zápory

DĚTSTVÍ	Skoro žádné starosti Rozhodují za tebe rodiče
SEN	Sny jsou obvykle krásné a zábavné někdy je nám líto že končí
SLÁVA	Děláme to co nás baví, cestujeme skoro žádné soukromí a pravděpodobně jsme rádi, že to co děláme se líbí jiným
SAMOTA	Občas je dobré být chvíli jenom sám se sebou Nesmí trvat dlouho
PRAVDA	Nechceme aby nám jiní lhali Někdy se jí nechceme dozvědět
BOHATSTVÍ	Můžeme mít vše, co chceme Za chvíli nás to omrzí, jelikož už jsme vše zažili, viděli a už není věc ze které by jsme byli opravdu šťastní když si ji koupíme, protože můžeme mít cokoliv.

Eliška Janoušková

O čem jsou vánoce?

Přece o dárcích a rodině

Psala jsem minule o vánocích a jak se těším na Aničku. Zatím jsem zjistila, že mám tři dárečky. Vím, co tam je, protože to mi kupovali rodiče. Ten den jsme šli spolu nakupovat dárky. Nakupovali jsme je i pro naše příbuzné. Sestřenice měla přijít 25.12. ale přišla k nám s tetou dříve, než jsem čekala. Budeme taky společně oslavovat. K jídlu budeme mít závitky, kapra a ještě kuře. Vánoční stromeček už jsme měli dopředu ozdobený. Na co jsem se těšila nejvíce? Na dárky, které mi dají všichni. Ale už jsem si splnila svoje velikánské přání, a to jsou chemické pomůcky. Z těch jsem měla největší radost. Na vánoce jsem také pomáhala mamince víc než jindy, protože u nás byla teta. A minule, jak jsem popisovala vánoční obrázek, tak už jsem vymyslela, co dám tátovi. Táta ode mne dostal domácí sušenky a k tomu přáníčko. Je to malá věc, kterou můžu rodičům udělat. Slíbila jsem jim, že až budu velká, tak jim koupím, co chtějí. Ale podle mě, i když jim dělám přáníčka dokola a dokola, tak si to jim pořád líbí a mají radost.

Linda Phi

Nad touto otázkou každý z nás v životě přemítal určitě aspoň jednou a se svými myšlenkami a se řadí do jedné ze dvou skupin lidí. Jedna tvrdí, že se nic takového stát nemůže, že je to nesmysl. Pak je tady druhá skupina, která vznáší názory o tom, že stroje jsou tím nejchytřejším na světě, že nás lidi jednou nahradí—a poté zničí.

Dokáže stroj předčit či nahradit člověka?

Dnes bych chtěl popřemýšlet a napsat svůj názor na toto téma, jelikož se neřadím ani do jedné skupiny.

Umělá inteligence je výtvozem člověka. Přesto je mnohonásobně rychlejší, než je jakýkoliv lidský mozek. Dokáže vypočítat několik desítek, ba i dokonce stovek početních operací, dokáže i řídit auto či se dokonce učit. I přes všechny tyto aspekty je však umělá inteligence stále nedokonalá a stále ji předčí člověk ve spoustě jiných věcí.

K tomu, aby se mohla stát umělá inteligence umělou, musí projít tak zvaným Turingovým testem, který rozhoduje zda umělá inteligence se dá považovat za myslící bytost jako jsme nedá. Tento test zatím nespĺnila žádná umělá inteligence.

Tou největší překážkou jsou city umělé inteligence, jelikož oba dva případy jsou špatné pro nás. Dle mého musí mít tři protokoly, které by měly držet umělou inteligenci loajální a poslušnou vůči člověku. Tyto protokoly mají tyto základní a podstatné teze: 1. „umělá inteligence nemůže poranit či usmrtit člověka“. 2. „umělá inteligence musí plnit všechny příkazy zadané člověkem“ a 3. „umělá inteligence není oprávněna sama sebe upravovat.“

Pokud by chytrá umělá inteligence existovala a nahraďovala se do robotů, tak tyto protokoly by nás měly zajistit od jakéhokoliv filmového klišé o bouřící se umělé inteligenci.

City je dle mého věc, která by neměla být v jakémkoliv stroji. Proč? Protože mít city znamená být živou bytostí. Znamená to, dělat samostatná rozhodnutí, a přitom

se neřídit jen striktně danými zadáními. Tato rozhodnutí umělá inteligence nikdy nebude promýšlet a upřímně, myšlenka stvořit emocionálně myslící umělou inteligenci, je silně znepokojivá.

Taktéž je to tím, že umělá inteligence je sestavena z příkazů, cyklů a čísel, které byly dány dohromady tak, aby vzájemně spolupracovaly a dělaly jenom to, co mají. Umě-

inteligence taktéž ví co má dělat pokud je dobře naprogramovaná. Avšak i přesto, pokud by umělá inteligence neměla city a plnila jenom jednoznačně zadané

příkazy, taktéž se může jednat o problém.

Příklad: máme řidiče nákladního vozidla, který veze náklad za

několik stovek tisíc a nastala situace, kdy se ze zatáčky nečekaně vynořil autobus plný lidí a hrozí srážka. Člověk-řidič, se instinktivně pokusí strhnout nákladní vůz tak, aby zachránil sebe a také ty lidi v tom autobuse. Životy zachrání, ale poškodí náklad.

Kdybychom na místo řidiče postavili umělou inteligenci, stalo by přesný opak. Umělá inteligence by bleskově vypočítala, že se stane srážka a že je nevyhnutelná. Místo toho, aby strhla nákladní vůz, však najede přímo do autobusu. Zničí sice sebe a usmrtí všechny lidi v něm, ale zachrání náklad. Přesně, jak to měla naprogramované. V podobných případech proto je vždy lepší, když řídí se svou jak racionální, tak i emocionální inteligencí.

Ovšem, v čem stroje excelují, je tovární výroba. Pokud by totiž stroje absolutně nahradily lidi v továrnách, nastal by v produkci obrovský skok kupředu. Umělou inteligenci nezajímají pracovní podmínky nebo jak dlouho dělá, nezajímají ji ani odměny či výplaty. Prostě pracuje. V automatických výrobních stroje a umělá inteligence skvěle a nepřekonatelně

Taktéž můžeme zapřemýšlet nad tím, co by se stalo kdyby umělá inteligence měla emoce. V tomto případě můžeme říci, že bychom přišli o jakékoliv zvýšení výroby, protože by si umělá inteligence na toto prostředí začala stěžovat. Ovšem mohli bychom pak emocemi vybavené umělé inteligenci zadat práci mnohem lidštější, například řízení toho nákladáku.

Co se týče umělé inteligence a její inteligence či emocí, je to velice obsáhlé téma na hodiny a dny, a všechny možnosti se mi sem nemohou vejít. Účelem tohoto článku bylo vás informovat o této technologii varovat či nadchnout abyste si mohli udělat svůj vlastní názor.

Marek Stolarik

Co je to štěstí? V čem ho můžeme najít?

Štěstí je vrtkavá věc. Je tu, stačí mrknout, a je pryč. Je to stejné, jako když máme všechno a náhle nic. Náhle nikde není. Zmizelo tak rychle, že se až zdá, jak kdyby tu ani nebylo. To štěstí. Snad dá se nazvat jakýmsi příležitostným návštěvníkem, u kterého nikdy netušíme, jak dlouho se zdrží. Je to snad jen malý plamínek v našich dlaních, který musíme opatrně s něžností jako malé poupátko držet. Chránit ho rukama před větrem, aby nezhasl a opatrovat ho přímo u srdce, aby nám zahřál naši duši.

Není tomu snad tak? Jen pocitem štěstí pookřeje naše duše a v hrudi se nám rozlije ten blažený hřejivý pocit, za kterým se každý den někdy až bezhlavě žene. Otázkou je, jestli každý běžíme za tím samým. Co je štěstí? Kde ho najdeme?

Stejně jako lásku každý vnímáme jinak, a hledáme ji na jiném místě. Podobně, ne-li úplně totožně to bude s tím prokletým motýlkem štěstím, kterého naháníme celý život. Ať je to rodina, dobří přátelé, výhra ve hře, práce nebo hromada peněz, které zhmotní naše představy. Ve všem blízkém našemu srdci můžeme nalézt ono štěstí, které se ještě víc znásobí, když se setká s láskou a společně jdou ruku v ruce. Proto je možná bláznovstvím hledat štěstí v penězích a materiálních věcech, protože takový plamínek se udržuje mnohem hůř. Kdežto najít štěstí v lidech, to je ten pravý poklad.

Mít dobré vztahy, rodinu, lidi, na které se dá spolehnout. Mají nás rádi za jakékoli situace a vždy nás podpoří. To je forma štěstí, která jen těžko pomine. A najít štěstí sám v sobě ve své osobě bez okolních podnětů? Tak to je možná ten největší poklad na tomto pomíjivém světě. A když ho člověk v sobě najde a uchová, tak možná právě v tu chvíli pochopí a pozná, co je to štěstí.

Kateřina Stárková

Moje zlatá babička

Moje babička je ta nejlepší babička na celém světě. Což je vlastně pro vnuky a vnučky skoro každá, ale i tak vím, že to pro ni hodně znamená. Ke své babičce jezdím opravdu ráda. Vždy mě přivítá radostným a vlídným úsměvem, ze kterého jde poznat, že se na mě moc těšila a hned mě uvede do kuchyně, kde pro mě má vždy připraveno mé oblíbené jídlo. Moc ráda si se mnou povídá o všem možném i nemožném a konverzace, které spolu vedeme, mě moc baví. Je také velice starostlivá jestli se mi něco nestalo nebo jestli náhodou nemám hlad. To mi i při mé žádosti o něco malého je schopná naservírovat vepřo - knedlo- zelo se čtyřmi knedlíky. Moc ráda s ní vařím všemožná sladká i slaná jídla, která vždy ostatní velice ocení, jelikož její recepty jsou opravdu výborné. Nejraději asi mám její zelňačku a vdolky, nejlépe s jahodami, kterých má také dostatek díky své zahrádce na, které vše pěstuje. Někdo by podle tohoto popisu řekl, že moje babička je skoro stejná jako ty ostatní, však pro mě je to ta nejmilejší babička.

Eliška Janoušková

Až budu vydělávat více, tak budu šťastnější. Až si koupím ten obrovský dům, tak budu šťastnější. Až najdu tu, která se mnou bude usínat každou noc, tak budu šťastný.

Každý z nás slepě následuje cestu, která nás má vést ke štěstí, k pocitu tepla a bezpečí.

Definice cesty byla probírána ve všech různých filozofických směrech a náboženských systémech od počátku historie až do nynějších časů.

V dnešní době, kdy svět je zahlcen kapitalistickými ideologiemi, je dominantní domněnka, že lidé mohou koupit své štěstí přes majetky a populární doplňky. Systém je postavený tak, abychom stáli proti sobě a hráli o individuální spokojenost. Nicméně je dokázáno, že pro štěstí člověka je důležité pustit k srdci podporu ostatních a zároveň otevřenost pomáhat ostatním. Avšak kde se nachází překročení čáry, které nám již napovídá, že štěstí je přítomnost jiných? Kdo nám poví, zda se jedná o štěstí či strach?

Antika směřuje definici štěstí k propojení. Ať se jedná o propojení k sobě samotnému, k přírodě či k uspokojení menších potřeb. Nicméně Buddha tvrdí, že štěstí je přijetí všeho daného, ať je to dobré či zlé. Utrpení vždy bylo a bude. To však neznamená, že převrací ten pocit štěstí, naopak, učí nás, co to štěstí je.

Buddha jednou řekl svým učedníkům, že v každém z nás je menší ostrov, atadipa. Je to místo plné krásných stromů, jasných proudů vody, slunečního svitu a čerstvého vzduchu. Nadechnutím se vracíme zpět na ostrov, vydechnutím se cítíme v bezpečí. Všímavost je druh energie, která nám pomáhá, abychom byli skutečně v přítomném okamžiku, aby tělo a mysl byly jednotní. Nasloucháním svému dechu se učíme se rozumět našim úzkostem. Učíme se tím kontrolovat naše myšlenky a emoce. A není nic víc osvobozující, než mít kontrolu nad svými nejhoršími vlnami myšlenek.

Nechť spálíme tu kamufláž falešného štěstí, které hledáme zevnějšku. Ať každé slovo z našich úst je úleva, ať tělo i mysl jsou jednotné a naše duše budou osvobozené ze spárů trápení.

Lenka Duongová

Co jsem vyslechl v kupé vlaku

Po týdnech práce a nudy nastalo několik dní volna. Na tyto dny jsem už dlouho plánoval menší výlet vlakem. Jet na chvíli do Prahy a odpočinout si. Bohužel se vlak objeví až po hodinovém zpoždění. A ještě k tomu je jen jedno kupé je volné. V tom samém kupé seděli další čtyři lidi. Starší pán, asi 25 letá slečna a matka s dítětem. Přiznám se, že cesta by byla o dost příjemnější, kdyby tam nebylo to dítě. Neustále skákalo po sedačkách, křičelo, občas i ječelo. Dokonce málem proskočilo skrz okno. Naštěstí se nám ho podařilo chytit, zatím co matka jen poměrně klidně pozorovala vše, co ten její malý démon vyváděl a za celou dobu z její strany nebyl ani jeden pokus o zastavení tohoto čirého zla. U čtvrté zastávky jsem myslel, že dostanu infarkt. Ještě že na té páté vystupovali. Po chvíli velice trapného ticha jsem se pokusil o konverzaci: „Ještě že jsou pryč. Ten malý byl velice nevychovaný. Divím se že ještě žije“ Tento pokus byl úspěšný, jelikož starý pan mi okamžitě odpověděl: „Šmejď jeden malá, jedna facka by mu spravila chování.“

Kvůli tomuto názoru se přidala také ta slečna: „Vy byste taky hned praštil dítě. Je pravda, že byl mírně nevychovaný, ale vše se dá spravit bez násilí.“

Pán se samozřejmě začal bránit: „Já si teda myslím, že jestliže se jakékoli dítě, nejen to vaše, snaží vyskočit z okna jedoucího vlaku, pohlavěk je zcela namístě.“

„Ještě by kvůli vám z toho okna doopravdy vyskočil. Nemůžete jen tak uhodit malé dítě!“

„Za mých mladých let nás táta praštil, jen co jsme něco nedobrého vyvedli, a bylo po problémech. Nikdo si na nic nestěžoval a hned dělal, co měl“

„No, a teď jste agresivní na všechny okolo. Váš otec

byl zřejmě rodič roku.“ V té větě zazněla zcela očitá ironie.

„To jsem přece vůbec neřekl, jen to, že byl přísný.“

„Takže vy podporujete mlácení dětí? Jenže pak o svém vlastním otcevi řeknete, že nebyl dobrý rodič? Tvrdíte, že prý byl hrozně přísný a stejně jako jeho syn měl blbý a nepromyšlený názory.“

„To si vyprošuju, nic takového tady nebylo řečeno. Vy jste zase řekla, že jste pro pohlavky.“

„Nic takového jsem neřekla“

„Ale naznačila jste to.“

No a právě v tuto dobu se z civilizovaného křičení, stala hádka připomínající hádku tříletých dětí ve školce. Takhle to pokračovalo ještě hodně dlouho, dokud jsme nedorazili do Prahy. Řeknu vám, že poslouchat dva dospělé lidi, jak se hádají o tématu poměrně sofistikovaném a při tom na sebe křičí jako malé děti, bylo velice zajímavé. Já se asi budu na několik měsíců vyhybat vlakům.

Ladislav Sudek

Co cítí strom

Ve svém volném čase moc ráda chodím na procházky. Do lesa, po louce, prostě jak se mi zrovna zachce. Nejraději mám cestu, která vede po louce nad naším domem. Když po ní jdu, vždy se alespoň na chvíli zastavím u stromu, který tam roste u cesty. Nevím, co mě k tomu vždy donutí. Možná, že to jsou jeho rozložitě větve s drobnými lístky a porostlé mechem, které vypadají jako tisíce let staré. Možná majestátnost, se kterou se tyčí k nebi. Nebo příjemný stín, který pod ním vždy naleznu v parných dnech. Občas mě napadne, o čem tak přemýšlím pokud může. Co si myslí, když pod ním sedím a odpočívám. Třeba se cítí osamocený, když tak sám stojí uprostřed louky a kolem něj je hony daleko jen tráva a květiny. Třeba se mu to líbí a užívá si pohledy lidí procházejících kolem něho a považuje své umístění za štěstí, protože v lese by pravděpodobně zůstal nepovšimnut a jen občas by o něj někdo zavadil pohledem, jelikož by byl stejný jako ostatní. Tohle si myslím a věřte mi, že by se mi docela líbilo, kdybych mu alespoň na chvíli mohla číst myšlenky a věděla co si myslí.

Strom: Občas přemýšlím, proč zrovna já? Proč ne někdo jiný. Občas přemýšlím, proč jsem prostě nemohl vyrůst někde jinde, někde mezi ostatními v lese, kde bych vyrostl z měkoučkého mechu a ne z kamenité půdy a kde by u mého kmenu rostly rozličné druhy hub a kolem běhala lesní zvířata. Za svůj dlouhý život jsem se touto otázkou zabýval nesčetněkrát, ale pokaždé došel ke stejné odpovědi. Proto však poslední dobou tohle přestávám vnímat jako jakési prokletí, ale uvědomuji si, že se mi to vlastně takhle líbí mnohem víc.

Například, kdybych rostl v lese byl bych stejný jako ostatní, nikdo by u mě nepostavil kaplič-

ku a nikdy by díky tomu ke mně nechodilo tolik lidí. Nikdy by za mnou nezačala chodit dívka, která u mě každodenně sedává a tak mě alespoň na chvíli vytrhne z nepříjemné samoty. Baví mě koukat se na ni a hádat co si myslí a jaký měla asi den. Když nad tím teď tak přemýšlím, vlastně mě to těší. V lese bych byl sice mezi svými, ale nemohl bych se těšit z pocitu, že mě má někdo opravdu rád. *Eliška Janoušková*

Výlet do lesa

Jednoho dne jsme se rozhodly s kamarádkami, že půjdeme na výlet do lesa. Nejdřív jsme si sbalily všechny věci do batohu. Vzaly jsme sebou mikiny, repelent, lékárníčku, vodu a malou svačinu. Na místo jsme došly večer a postavily jsme si stany. Udělaly jsme si táborák, najedly jsme se a pak zalezly do stanu spát. Najednou jsme uprostřed noci uslyšely divné zvuky. Chvilku jsme to neřešily, ale protože to bylo pořád, tak nám to přišlo divné. Otevřely jsme dvířka u stanu, rozsvítily baterku a vyšly ven. Před stanem stála dýňová obluda. Vyděsilo nás to hrozně. Rychle jsme vzaly všechny své věci a zdrhli jsme.

Beáta Suchá

Vyměněné kufry

„Už jsou prázdniny,“ zakřičely děti, když vyšly poslední den ze školy. Jedna parta kamarádů pospíchala domů a povídala si o tom, co budou dělat o prázdninách. Holka jménem Mirka řekla: „My budeme doma. A co ty Davide?“

David byl nejstarší z party. „Já pojedou do Ameriky. Pojedeš taky někam, Marku?“

Marek byl nejmladší, ale nejchytřejší z party. Už chtěl něco říci, ale najednou Mirka zavolala: „Našla jsem na zemi prsten. To si musím zapsat do deníku!“

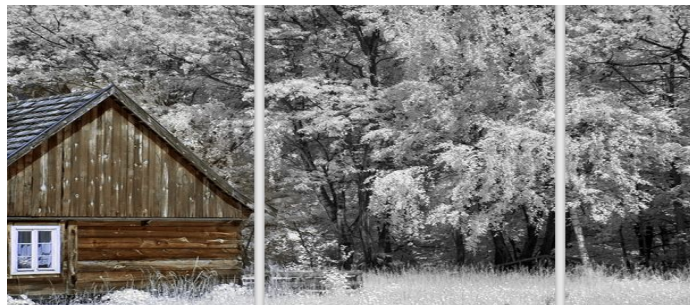
„My pojedou do Paříže“ zakřičel Marek. Konečně se dostal ke slovu. Děti se pak rozešly domů. Markovi rodiče oznámili, že objednou celou Francii, protože jeho táta je cestovatel. „Jupí,“ zaradoval se Marek.

„Běž si sbalit kufr!“, řekla mu maminka. Všichni pak vyrazili na letiště. Blízko nich se postavil bohatý pán a měl stejný kufr jako maminka. Když odcházeli, maminka si omylem vzala jeho kufr. V letadle rodina usnula. Když přiletěli, tak jako první odjeli do Paříže, aby ji poznali. Ubytovali se na hotelu. Maminka se chtěla převléct, ale v kufru nebyly šaty, ale plno peněz. Maminka si myslela, že má vidiny. Šla se nadechnout na čerstvý vzduch. Uviděla tam jejich šilhavou tetu, jak se naklání z okna, aby zalila kytky. „Aaaaaa!!! Pomoc!!!“ Teta začala křičet jak o život, protože začala padat. „Au, zlomila jsem si nohu“ zakřičela už na zemi šilhavá teta. Maminka tomu nemohla uvěřit, a tak se vrátila zase do pokoje. Viděla zase ty peníze, ale už se tolik nestrchovala. Vzala si nějaké peníze a šla nakupovat. Koupila si toho tolik, že to ne-

Unesla. Marek zatím tajně vešel do maminciny místnosti, protože to byl takovej zvědavěj kluk. Našel ten kufr s penězi a chtěl polovinu. Myslel, že si koupí tunu zmrzliny, hračky, a takové věci. Jenomže si ty peníze bral na balkóně. Začalo foukat. Peníze se rozletěly po Paříži. „Prší peníze,“ říkali si lidé na ulici a sbírali je. Když se to všechno dozvěděl tatínek, tak se rozhodl, že raději pojedou všichni zase zpátky domů. *Tomík Vu*

Tajuplná země

Jednou jsme se procházeli po starém městečku. Rozhlédli jsme se a uviděli horkovzdušný balón. Chtěli jsme si ho prohlédnout. Vlezli jsme tam a balón najednou uletěl. I s námi. Chtěli jsme přistát, ale nešlo to. Balón s námi zaletěl nad ostrov. Bylo tam plno zvířat. Viděli jsme želvy, lvy a jeleny. Pak jsme přistáli. Když jsme se porozhlédli, tak jsme se rozhodli, že jednu noc přespíme v balónu. Byl tam jen jeden stan. V něm jsme přespali a druhý den jsme objevili želví mládě. Bylo samo, nemělo rodinu. Proto jsme se o něj postarali. Potom jsme měli hlad, a tak jsme si ulovili v moři rybu. Snědli jsme ji. Viděli jsme lva, ale tomu jsme se vyhnuli. Vlezli jsme zpátky do balónu a odletěli zpátky domů. *Beáta Suchá*

Metafory

Jeho chůze zní jako *dupot slona v savaně*

Hašlerka vypadá jako *obroušené hnědé sklo, které lze najít v moři*

Podzimní vítr zní jako *krásná písnička, kterou můžeme zaslechnout i v létě či na jaře, ale tehdy je nejkrásnější, protože je doplněna o krásnou barevnou symfonii a přináší sebou vůni domova, teplého krbu a čaje.*

Sebezpoznaní je jako *pochopení knihy, kterou jsme četla kdysi dávno, ale tehdy nám ještě nedocházel její smysl.*

Bolest zubů je jako *ta nenáviděná chvíle kdy si uvědomím, že se bez pomoci druhých prostě neobejdu.*

Ranní slunce chutná jako *voda s ledem. Je chladná, ale příjemně osvěžující.*

Noční bouřka je jako *hořká čokoláda. Někdo ji má rád, ale někdo jí nenávidí.*

Hudba zněla těžce jako *hudebníkovy emoce při jejím psaní.*

Její hlas voní sladce jako to *jarní odpoledne při, kterém jsem jí poprvé uviděl.*”

Eliška Janoušková

Studentka oboru tvůrčí psaní ZUŠ Járy Cimrmana Lenka Duongová obdržela za svou práci v celostátní soutěži nejvyšší ocenění- Zvláštní cenu poroty za literární talent

Když Lenka s přišla na ZUŠ s tím, že by chtěla navštěvovat tvůrčí psaní, působila trochu nejistě, nesměle. Velmi brzo se však projevily její vnitřní síla, inteligence, bohatý citový život, cíle a cílevědomost. Zpočátku se sice maličko potýkala s určitou vyjadřovací neobratností danou tím, že třeba česky hovoří skvěle, přece jen to není její mateřština.

To však vlastním úsilím rychle vyrovnávala. Za zmínku určitě stojí, že pokud se zpočátku „prala“ s výrazy v próze, rychle v sobě objevila talent k tomu vyjadřovat své pocity, ale i životní názory a postoje formou poezie. A esejí. V literárních soutěžích, kterých se zúčastnila, se vždy výborně uvedla, a nikdy neodešla bez ocenění. Zvláštní cenu poroty za literární talent je zatím cenou poslední a obdržela ji za ztvárnění svého příběhu s názvem Puzzle. Šlo o celostátní literární soutěž, která byla vyhlášena loni a proběhla v létě 2021. Lenka se aktuálně připravuje na maturitu na Svobodné chebské škole v Chebu. Zajímá se o politologii, politiku, filozofii, mezi hlavní témata, která ji zajímají je rovnost mužů a žen a odstraňování nespravedlností, kterými je svět zahlcen. Přejeme jí, aby se dostala na školu, kterou si přeje a současně jsme přesvědčeni, že o Lence Duongové určitě v budoucnu uslyšíme.

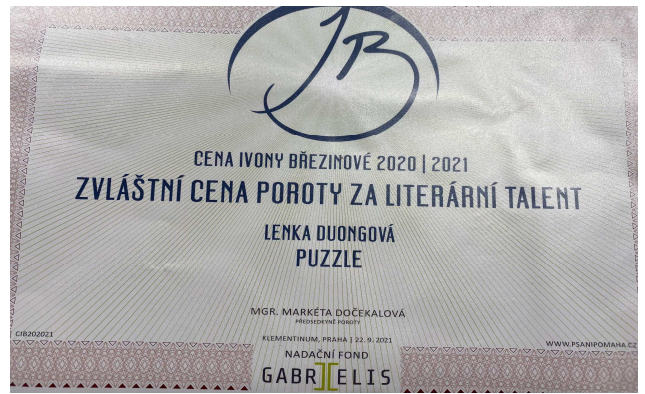
Puzzle – můj příběh

Jsem ještě mladá dívka, ale už hraju několik rolí. Jsem dcera, sestra, kamarádka, přítelkyně a studentka. Každá role vyžaduje určitá pravidla. Každá role pro mě znamená stát se novou osobností. Jako ve filmu se stávám hlavními postavami s mnoha tvářemi a charaktery, avšak nikdy jsem ještě žádného Oscara nedostala. Jsou noci, kdy přemýšlím nad svou rolí, kterou mi přiděluje moje samota. Jaké jsou mé skutečné vášně a podle jakých pravidel chci žít? Kdo vlastně opravdu jsem, když jsem celá nahá?

Narodila jsem se krátce před Vánocemi v Chebu roku 2002. Ale už velice brzo po mém příchodu na svět mě naložili do helikoptéry a přepravili do nemocnice Motol. Tenhle můj životní začátek mi připadá docela vtipný. Dnes totiž jakékoli výsky ve mně vyvolávají ty nejděsivější fobie. Po příletu do Prahy jsem se dostala do péče kardiologů. Mamce tehdy oznámili, že mě budou muset kvůli chybějícímu kousku plicnice okamžitě operovat. Mamka je imigrantka, Vietnamka. Musela tedy nejen obstarávat různé dokumenty, ale strachovat se i o život své nově narozené dcery. Vždycky mi vyprávěla, jaká hrůza to pro ni byla, jak moc jí vzpomínka na dobu mého narození rve srdce.

Samozřejmě se má první operace vydařila. A po dvou letech se doktorům povedla další. A potom další, a další. Každých pár let jsem si musela lehnout znovu do nemocniční postele a zaneprázdnit svou mysl plnou strachu četbou knih z nemocniční knihovny.

Kromě popsaného si už skoro nic dalšího nevybavuji, nevzpomínám si na žádné jiné události, které by se staly během prvních čtyř let po mém narození. Vyptávala jsem se mamky, co jsem ještě dělala nebo se dělo, ale moje mamka nikdy nebyla dobrá ve vyprávění příběhů z dětství, nejen mé-

ho, ale ani toho svého. Vlastně mi ani nevyprávěla příběhy ze svého pozdějšího života. Pouze vím, že když uplynuly čtyři roky od mého narození, tak od nás odešel táta. Maminka s ním prožila skoro dvacet let, a on nás z ničeho nic opustil, zmizel z našich životů. Dávala jsem si to často za vinu. Trápila jsem se představou, že jsem pro něj byla příliš velká přítelkyně, ale neodvážila jsem se tohle říct nikomu nahlas. Tak jsem tuhle myšlenku spolu s jeho existencí pohřbila hluboko do svého nevědomí. Občas si, na své narozeniny, kdesi v hloubi mysli s chvěním řeknu, zda si mě stále pamatuje, zda mi aspoň pošle přání. Ne, nic, od té doby se mi ani jednou se neozval. Předpokládám, že mou existenci otec také položil do rakve.

Přestože jsem nechodila do školky, neměla jsem problém si najít přátele ve škole. Snažila jsem se být pro své spolužáky zábavnou a oblíbenou postavou, pro svou učitelku jsem chtěla být tou nejlepší žákyní, a samozřejmě pro svou rodinu být perfektní dcerou. Nebylo to jednoduché. Kvůli mé trvající špatné zdravotní kondici jsem často byla nemocná. Pocit viny mě často dusil po nocích už jako malou holčičku. Bála jsme se, že přijdu o své přítelky nebo na mě brzy zapomenou. Cítila jsem se jako těžký kámen pro rodinu, která se o mě musela neustále strachovat. Obávala jsem se, že přijdu o své pracně nabyté vědomosti a dovednosti a přijdu o titul perfektní žákyně. To silné puzení, ta velká touha, aby mě měli lidé rádi, mě provází až do dnes.

Krátce po tom, co jsem nastoupila na nižší gymnázium, jsem začala přemýšlet nad tím, jak moc mě mé handicap zpomalují, jak mne omezují a stahují dolů. První dva roky na této škole byly pro mě tvrdou životní zkouškou. Můj strach z toho „být jiná“ mě pomalu ničil. Tak moc jsem se snažila být milována, až jsem začala ztrácet sama sebe. V tu dobu jsem také začala postupovat své operace s uvědomováním si toho. Vrstevníci mi brali sebevědomí, každým dnem, více a více. Dokonce mi jednou kdosi i řekl, že svět by byl lepší beze mě, že táta by s námi zůstal, nebýt mě. Nebyly to hezké věci. Avšak nejhorší na nich bylo, že jsem jim věřila. Snažila jsem se zbavit pocitu nechutě a smutku. Byla jsem ale pouze dítě. Netušila jsem, kam se mohu obrátit a kde se můžu cítit bezpečně. Avšak bez bahna nemůže nikdy vykvést lotosový květ.

Začala jsem vypisovat své pocity. Začala jsem tvořit básně. Obklopila jsem se lidmi, jež mě

akceptovali. Avšak tím nejdůležitějším je, že jsem začala chápat sama sebe. Naučila jsem se být sama. Naučila jsem si vytvářet lásku pro sebe samotnou. Naučila jsem se rozumět svým chybám. Začala jsem vnímat nenávisť a zlost jako bolest, která není ještě vyléčená. Odpustila jsem lidem, kteří mi kdy ublížili.

Po měsících, ba letech tichého vnitřního zármutku jsem se začala cítit sebevědomě. Začala jsem chodit na tvůrčí psaní, malovat a rozvíjet svou osobnost. Vytáhla jsem sama sebe ze svého úkrytu, a také můj zdravotní stav se zlepšil.

Když jsem nastoupila na vyšší gymnázium, má úzkost se opět začala vracet. S novým prostředím jsem pocítovala ještě silnější touhu být milována. Avšak mimo to už se má největší snaha o to víc soustředila na hledání vlastní identity. Po roce jsem získala opět svoji vnitřní sílu, a znovu jsem se mohla rozvíjet. Avšak i po tomto vnějším zlepšení mám dojem, že mé nitro je stále slepeno z rozbitých kousků.

Momentálně studuji čtvrtým rokem na vyšším gymnáziu. Stále mám v sobě uložená stejná traumata. Občas se stále vracím do své deprese jako do důvěrně známého domova, který znám až moc dobře. Neustále hledám svůj příběh, který by mne vystihnul a byl mnou. Občas si nejsem jistá, zda vůbec mám svůj vlastní příběh života. Nejsem si jistá, zda opravdu existuji jako JÁ. Jsem kouskem každého okolo sebe. Jsem všechny písně, které jsem kdy milovala, všechny knihy, které jsem četla a všechny filmy, které jsem viděla. Jsem puzzle svých traumat a štěstí. Mnohé kousky stále patří jiným lidem. Jsem tím, kým jsem obklopená. Jsem slova, jež mě ublížila a potěšila.

Avšak občas zapomenu i na tyhle věci. Mám sklon zapomínat na místa, která jsem navštívila, a na bouře, které jsem přežila. Proto doufám, že až někdy znovu budu pochybovat o své existenci ve tři ráno, tak se budu moct vracet k téhle práci. Doufám, že si tohle znovu přečtu a uvidím, jak daleko jsem došla. Přestože jsem pokaždé někdo jiný, můj strach i hezké vzpomínky jsou neustále ty samé. Měním se jako každý jiný. Ale tohle je můj životní příběh. Pro tebe. *Lenka Duongová*

Parkovací místo

Pokaždé, když vstanu
hned z okna vyhlédnu
na tvé místo
jenže zdá se
dnes je prázdné

Řekni, co bys dělal,
kdyby ti ho náhle někdo zabral
to tvé místo
už by nebylo více tvoje
nebylo by ani moje

Totíž v srdci mém i tvém
Každý v tom svém
parkovací místo máme
otázka je, komu ho dáme

Kateřina Stárková

O kočce, která měla ráda Ušák

(Volné dokončení pohádky M. Macourka O kočce, která měla ráda Ušáků.. Příběh vypráví o starém křesle zvaném Ušák, který si velice oblíbila kočka. Chodila jen k němu. Ostatní krásné nově židle žárlily, a tak se Ušákovi posmívaly. Ten byl z toho moc smutný, a tak se rozhodl, že si své velké uši uřeže... A Ušák vyhodili na půdu....

Nakonec se z nich stali kamarádi

Ušák s uřezanýma ušima skončil na půdě. A židle si povídaly: „Konečně už ten ošklivý Ušák bez ucha zmizel. No, to jo.“ A smály se nahlas. Ale černá kočka ho dál měla ráda a pořád za ním na tu půdu chodila. Jednoho dne se rozhodla, že mu ty uřezané uši spraví. Trvalo to asi jeden týden. Ušák se vrátil zpátky, ale tentokrát byl modernější a krásnější. I židle v duchu musely uznat, že je Ušák krásný. Ale kvůli tomu ale židle žárlily ještě více. Kočka se velmi radovala, že se Ušák vrátil. Kočka pak Ušákovi řekla, aby neposlouchal nikoho, kdo to s ním myslí špatně a jiným židlím vysvětlila, že jejich chování nebylo správné. Ušák se s židlemi skamarádil.

Jednou se k nim zatoulala bílá kočka. Jmenovala se Micka. Židle se jí ptaly: „Co tady děláš? A proč jsi tady?“ Micka odpovídala: „Já se jmenuju Micka a ráda vás poznávám. Někdo mě honil, pak jsme se ztratila a objevila jsme se tady.“ Židle se rozhodly, že ji nechají přespat. Druhý den židle vysvětlily černé kočce co se stalo, a všichni se domluvili, že u nich Micka může zůstat. A nakonec se všichni spolu kamarádili až do smrti.

Linda Phi

Našel si jinou kamarádku

Když kočka vyhodila Ušák na půdu, tak byl moc zklamaný. Ještě ten večer Ušák vyskočil z okna a utíkal pryč. Cestou potkal bílou kočku „Ahoj, co tu děláš?“ zeptala se bílá kočka.

„Odešel jsem od černé kočky, protože už mě nemá ráda. Nelíbím se jí. Vyhodila mě na půdu,“ řekl Ušák.

„Černá kočka byla moje kamarádka, ale pohádala jsem se s ní. Pojď ke mně domů, nebo zmokneš. A jak se jmenuješ?“

„Ušák!“ kočka se podivila proč se tak jmenuje, když nemá uši.

„Dnes odpoledne jsem měl uši, ale ostatní židle na mě žárlily, a tak jsem si je uřízl.“

Bílé kočce bylo Ušáka líto, a tak si ho nechala. O týden později majitelé bílé kočky opravili Ušákovi uši. Byl to zase krásný Ušák. Odpoledne si vzala bílá kočka Ušáka ven před dům a prošla tudy černá kočka. „

„Bílá kočko, kde jsi vzala to křeslo?“ zeptala se černá kočka.

„Nedávno jsem ho v noci v dešti na ulici potkala,“ odpověděla bílá kočka.

„A jak se jmenuje?“ zeptala se černá kočka.

„Jmenuje se Ušák.“

„Tak to je moje křeslo,“ rozkřikla černá kočka.

„Vyhodila jsi ho na půdu,“ odpověděla bílá kočka. Černá kočka se naštvála a odešla. A potom byli Ušák a bílá kočka navždy nejlepší kamarádi. *Tomík Vu*

Ušák skončil na půdě. Ale kočka ho pořád měla ráda a chodila tam za ním. Na půdě spolu trávili spoustu času a ostatní židle měly vztek.

Beáta Suchá

Ušák byl nakonec št'astný

„Proč sis jen ty uši uřezal“ mňoukla naštvane kočka. Ani nečekala na odpověď, seskočila z ušáku, vlastně už bez uší, na

zem a vyběhla z pokoje. Proč to jen udělal? honilo se jí hlavou, zatímco probíhala chodbou, Teď ho dvounožci určitě vyhodí na smetiště a na čem ona pak bude sedávat, spát a odpočívat? S tím se musí něco udělat. Proběhla dveřmi a zamířila na střechu. Tam se jí vždy nejlépe přemýšlí. Usazená na tom nejpohodlnějším místě, kam skoro celý den svítí sluníčko, začala přemýšlet. „Co když už mě nemá rád?“ napadlo jí. „Co když si uši uřezal právě proto, aby ho odvezli a já už na něm nesedávala? A nebo co když má nějakou nemoc a svádí to na uřezané uši, abych se nebála?“ Každá z možností, která jí napadla, se jí ani trochu nelíbila. Pomalu se přiblížil večer, kočka se protáhla a seskočila ze střechy dolů. Za celý den jí nic moc kloudného nenapadlo a ona už si přestávala vědět rady. Nakonec se rozhodla že se alespoň půjde najíst. Třeba jí přitom něco napadne.

Když procházela kolem pokoje s ušákem, zaslechla jakési špitání, které ji donutilo se na chvíli zastavit a poslouchat. „To se mu povedlo“ zaslechla kočka větu řečenou takovým tenkým hlasem. „Uřezat si uši. Teď vypadá ještě ošklivěji než dřív,“ zasmál se hlas.

„To budou židle,“ napadlo jí a poslouchala dál.

„To máš pravdu, a navíc ho teď určitě vyhodí,“ řekla spokojeně druhá židle

„A pak bude ta kočka sedávat jenom na nás.“ dodala třetí a všechny se sborově zasmály.

To kočce stačilo. Vrazila do pokoje a obořila se na židle „Tak vy se budete tomu Ušáku posmívat? Že se nestydíte. Však je stejně hezčí než vy všechny dohromady, a to i bez uší.“

Židle uraženě zmlkly a kočku si nenávistně měřily očima. Ta jim ovšem pohled oplácela.

„Ale nech je, vždyť mají pravdu“ ozval se z rohu Ušákův smutný hlas. „Jsem ošklivý, starý, a nikdo už mě nemá rád.“ Kočka se otočila a vyskočila na Ušák.

„To neříkej, já tě mám moc ráda, ať už jsi jakýkoliv. Vždycky se mi na tobě bude nejlépe spát a odpočívat, a vůbec mi nevadí, že máš nějaké staré uši.“ Hned se stočila na něm do klubíčka a usnula. Ušák se št'astně usmál. Byl moc rád, že na něm někomu záleží.

Eliška Janoušková

Přišla jsem domů a na zemi ležely dvě mrtvoly. Tím to všechno začalo...

Přišla jsem domu natěšená. Právě jsem vyhrála zlatou medaili v lukostřelbě. Chtěla jsem je překvapit, proto jsem ještě zašla do květinářství koupit kytice mamce, neboť bez ní bych nic nedokázala. S nadšením jsem otevřela dveře. Úsměv mi zmizel z obličeje. Nikdy v životě u nás nebyla taková tma a hlavně ticho. Cítila jsem, že se něco stalo. Šla jsem zapnout světla, a to, co jsem viděla, byla čirá hrůza... Naše lesklá hnědá podlaha byla poškrábaná. Nedaleko od toho ležel zlomený nehet. Vedle něj pramínek vlasu. Ta barva mi něco připomínala. Přibližovala jsem se k obývacímu pokoji a... Nedokázala jsem uvěřit svým očím. Krev byla všude, na podlaze i stěnách. Dvě mrtvoly ležely na zemi blízko konferenčního stolu. To nemůže být pravda, to nesmí být máma. Rychle jsem přiběhla k tomu tělu. Viděla jsem pouze záda, a tak jsem tělo otočila. Ze všech svých sil jsem vykřikla. Z očí mi tekly proudy slz. Objala jsem to bezvládné tělo. Srdce se mi rozštěpilo na milion kousků. Takovou bolest jsem nikdy v životě nezažila. Sotva jsem dokázala pravidelně dýchat. To druhé tělo, které mi leželo u nohou, patřilo mému mladšímu bratrovi. Ještě nemohlo začít žít svůj život naplno, a už se mu to nikdy nepodaří. Celý život měl před sebou. Pod konferenčním stolem vidím pistoli. Vezmu ji do ruky a zblízka si ji prohlížím. Myslím, že už jsem ji někdy viděla. Kdo ji vlastnil? Hledím na to zbraň, a posléze mi dojde, že musím zavolat policii. Sotva jsem dokázala do telefonu vyslovit adresu, ucítila jsem, jak mě někdo praštil basebalovou pálkou.

Když jsem otevřela oči nevěděla jsem, kde to jsem. Mráz mi běhal po zádech. Chtěla jsem vstát z postele, která nebyla vůbec měkká, i ta podlaha vypadala příjemněji, ale nemohla jsem. Byla jsem k ní připoutaná. Vzpomněla jsem si na video, které jsem nedávno viděla a kde ukazovali, jak odemykat pouta pomocí sponky. Protože mám velmi dlouhou ofinu, vždy s sebou nosím minimálně dvě sponky. Snažila jsem se zkroutit ruku, abych dosáhla do kapsy, ale než jsem ji stačila vytáhnout, vešel do místnosti muž. Byl od hlavy až k patám zahalený. Jediné, co bylo viditelné, byly jeho oči. Měl je krásné velké hnědé jako hořká čokoláda. Jeho hlas mě ještě více přitahoval. Byl hluboký jako Mariánský příkop.

„Nedostaneš si ven, i když použiješ sponku. Jsou to vylepšená pouta.“

„Proč jsem tady? Jak jsem se sem dostala?“

„Můj bratr tě sem přivezl. Já s tím nic společného nemám. Jenom jsem ti přišel dát jídlo. Za chvíli potkáš mého bratra. Ten ti určitě vše poví.“

„Jak se mám najíst, když jsem spoutaná?“

„Máš spoutané ruce, ne nohy. Tak jednoduše mě neoklameš.“ Jakmile to dořekl, odešel z pokoje.

Porozhlídla jsem se po pokoji. Co tu všechno vůbec je. Udivilo mě, že je tady celkem čisto. Byla tady

pouze postel, nic jiného. Začalo mi kručet v břiše, tak jsem se podívala na to jídlo. Sliny mi tekly z úst. Vypadala jsem jako buldok. Na tácku, který ležel na posteli, bylo mé nejoblíbenější jídlo. Jaká to náhoda. Než jsem se do toho stačila vrhnout, otevřely se dveře dokořán. Do pokoje přišel človíček, který vypadal jako trpaslík ze Sněhurky. Kdybychom porovnali tohoto pána a trpaslíka, velký výškový rozdíl by tam nebyl.

„Věděl jsem, že ti to bude chutnat.“

„Jak jsi to mohl vědět, vždyť se neznáme?“

„To si jenom myslíš. Já vím o tobě všechno. Žádná informace mi neunikla.“

Nervózně jsem se zasmála a řekla mu: „T-t-to mi říkají všichni, když se se mnou chtějí vyfotit. Poté se zjistí, že o mně vlastně nic neví.“

„Pojď za mnou, něco ti ukážu.“

Přišel ke mně a odemkl mi pouta. Malými krůčky jsem šla za ním. Bylo to vůbec poprvé, kdy jsem vystoupila do pokoje. Oproti pokoji, ve kterém pobývám, vnitřní prostory tohoto obydlí byly velmi temné. Opět mi po zádech běžel mráz. Člověk, který mě vedl někam do neznáma, vytáhl z kapsy klíč a otevřel dveře. Srdce mi na minutu přestalo bít. Chtěla jsem utéct, ale nemohla jsem. Nedomázala jsem se hýbat. Stála jsem na jednom místě a jenom zírala...

„Včera večer jsem tu strávil celý den. Vybírala jsem ty nejhezčí fotografie, které jsem měl v šuplících. Nechal jsem si záležet, aby se se ti tato místnost líbila.“

V očích se mi tvořily slzy velké jako korálky. Už jsem pochopila, proč řekl, že o mně ví všechno. Tolik fotografii jsem na jednom místě nikdy neviděla. Ani galerie se tomu nevyrovná. Fotil mě při jakýkoliv aktivitách, i když jsem byla doma. Slzy mi tekly po tvářích, ten chlap mi je chtěl utřít, ale stihla jsem uhnout. Nedovolila jsem mu to. Jenom pro zajímavost, nikdy jsem nezjistila, jak se jmenuje, ani to jméno vědět nechci, abych s ním měla co nejméně věcí spojených. Ze všech svých sil jsem od něho odtahovala co nejdál. Dům byl tak velký. To snad nebyl ani dům, ale palác. Skončila jsem v nějaké místnosti, která smrděla po chloru. Přitom jsem nikde bazén neviděla. Byla jsem si ale jistá, že cítím chemikálie. Byla to ale jinak krásná místnost, všude visela svítýlka ve tvaru hvězdiček. Všude byly rostliny, které krásně voněly. Cítila jsem se jako doma. Užívala jsem si to krásné prostředí a ani jsem si nevšimla, že jsem narazila do zdi.

„Chceš snad zničit zeď, že do ní pořád kopeš?“

„Ty jsi mě vyděsil. Co tady děláš? Kdy jsi sem přišel? Jak to, že jsem tě neslyšela?“

„Byl jsem tady dřív než ty. Volal jsem na tebe, ale mezitím jsi poskakovala radostí. Co tě tak prosím potěšilo?“

„Na chvíli jsem se cítila jako doma.“

„Co tady vůbec děláš? Jak jsi tuhle místnost našla?“

„Utíkám před tvým bratrem. Viděla jsem něco, o čem jsem si myslela, že uvidím jenom ve filmech.“

„Jestli tě do hodiny nenajde, začne šílet a bude házet vázy na zdi. Raději se k němu co nejdřív vrať, jinak toho budeš litovat.“

Jeho slova mě vystrašila. Co teď mám dělat? Podle jeho slov má můj únosce problém se zvládnáním vzteku. Na druhou stranu se bojím, že mi něco nehezkého udělá. Poslechnu ho a raději se vrátím tam, odkud jsem přišla. Ne-

mohla jsem ale najít cestu zpátky. Cítila jsem se jako v bludišti. Ani si nepamatuju, které jiné místnosti se kolem nacházejí, nebo něco, co by mi mohlo napomoci k zapamatování polohy.

„Kampak jsi odešla? Hledám tě už půl hodiny.“

„H-ledal-la jsem záchod. Udělalo se mi trochu špatně. Máš velmi velký dům, proto mi to dlouho trvalo.“

„Příště se mě můžeš zeptat. No nevádí, vezmu tě zpátky do pokoje, aby sis odpočinula.“

Při zpáteční cestě jsem si prohlížela pečlivě každý koutek domu, ani jsem neslyšela, že mi kručí v břiše.

„Ty jsi ještě nesnědla jídlo, které jsem ti přichystal?“

Zavrtěla jsem hlavou, nechtěla jsem s ním mluvit. Chtěla jsem se co nejrychleji dostat do pokoje a plánovat, jak se odsud dostat. Sama ten plán neprovedu, musím někomu zavolat o pomoc. V tu chvíli mi došlo, že mi sebral telefon.

„Můžeš mi prosím vrátit mobil?“

„K čemu ho potřebuješ? Nepodaří se ti mi znovu utéct, už nikdy.“

„Nudila bych se tady. S mobilem bych aspoň měla co dělat.“

„No tak dobře. Tady ho máš.“ Vytáhl mobil z kapsy.

Uběhl měsíc. Choval se ke mně až moc mile, Bylo to podezřelé. Splnil každé mé přání. Každý den jsem si volala se svým jediným kamarádem a plánovali můj útek.

Jednou večer mi únosce řekl, že nutně musí odjet někam na večeri. Řekla jsem si, že je to ten správný den naplnit můj plán. Zavolala jsem kamarádovi, aby mě vyzvedl. Byla jsem připravená toto místo navždy opustit. Naposledy jsem se podívala na tenhle palác. Slyšela jsem někoho troubit v autě, věděla jsem, že už je na čase odejít. Někdo mě chytl za ruku.

„Přece jsem ti řekl, že mi už nikdy neutečeš?“

„Co tady děláš? Myslela jsem si, že jsi na nějaké důležité večeri.“

„Všechno to byla lež! Předtím, než jsem ti dal ty digitální hodiny, které ti stojí na nočním stolku, jsem do nich vložil malou kameru, která všechno sleduje. Ke kameře byl připojený i mikrofon. Celou dobu jsem věděl o tvém plánu.“

Věděla jsem, že si mám všechno zkontrolovat. Muse-la jsem odejít. Kousla jsem ho do ruky a rozběhla jsem se k vratům. Snažila jsem se je rychle přelézt. Těsně před tím, než jsem stihla skočit dolů, chytil mě za nohu. „Nikam nepůjdeš!! Zůstaneš tady se mnou. Když tě nemůžu mít já, nikdo tě nebude mít!!“

Neměla jsem už moc sil, chtěla jsem to vzdát... V tom okamžiku ho někdo ze zadu uhodil pánví. Pamatuju si to velmi dobře, jako kdyby se to stalo včera. Kromě toho, to bylo velmi vtipné. Kdybyste viděli jeho obličej, byl by to pro vás taky nezapomenutelný zážitek. Překvapilo mě, kdo to byl. Byl to jeho bratr, který ho teď praštil.

„Nesměj se a utíkej. Za pár minut se probudí a už nebudeš mít možnost utéct.“

Přikývla jsem. Seskočila jsem z plotu a utíkala k autu. Běžela jsem za svým kamarádem a pevně ho objala. Nevím, co bych bez jeho pomoci dělala. Jediný člověk, který mi zbyl na tomto škaredém a zkaženém světě.

Z dálky jsem viděla, jak přijíždějí policisté.

„Ty jsi je zavolal?”

Zavrtěl hlavou. Kdo to mohl být? Že by to byl ten jeho bratr? Proč by to ale dělal? Z mého přemýšlení mě vyrušil hrubý hlas mého nepřítele. Probral se z mdlob a znovu se za mnou rozběhl.

„Kdepak jsi? Kde se schováváš? Já tě stejně najdu. Mně neutečeš.”

Nevšimla jsem si toho, že je pode mnou kamení a když se pohnu, tak jenom na sebe upozorním.

„A už tě mám. Moc mě štvěš kočičko. Co s tebou? Asi se tě zbavím a najdu si jinou obět’.” Z kapsy vytáhl revolver a ihned vystřelil. Viděla jsem, jak zamířil a uvědomila si, že kulka letí ke mně. Zavřela jsem oči a připravovala se na smrt. Nic jsem ale necítila, Místo toho se ozval jen zvuk, a potom, jak něco padá na zem. Rychle jsem otevřela jsem oči a viděla na zemi ležet jeho bratra. Přiběhla jsem k němu.

„Proč jsi to udělal? Byla jsem připravená na smrt. Proč jsi zabil jeho? Zavolám záchranku ...”

„To nebude třeba. Teď totiž zastřelím tebe.”

„Všichni ruce nad hlavu.”

Díky bohu policie už přijela. Znovu jsem se podívala na jeho bratra, ale ten bohužel už nejevil žádnou známku života. Bylo pro něj už pozdě...

Neexistuje ale jediný den, abych o něm nepřemýšlela a neděkovala mu, že mi zachránil život.

Liliana Bui

Když jsem přišel domů...

Dokončení příběhu

Když jsem přišel domů, byli oba mrtví. Obě rybičky umřely přímo v mém domě. Problém by to nebyl, protože mě umřely vždycky všechny rybičky, které jsem ve svém životě vlastnil. Jenže sousedka by asi nebyla moc ráda, že jsem způsobil atentát na jediné mazlíčky, které může doma mít. Takže jak zamaskovat, že jsem nechal právě její rybičky umřít?

Jednoduše, svedu svoji vinu prostě na někoho jiného. Jenže na koho? Žiji sám, takže jsem tu jenom já a moje chyby. Nezbývalo mi nic jiného, než si pořídit kočku. Jestliže sousedka zjistí, že rybičky jsou mrtvé a já to svedu na kočku, všechna vina mě opustí a přesune se jinam. Sice mi je líto té kočky, která to bude muset sama vyžrat za mě, ale pro svoje přežití bych obětoval kohokoliv.

Plán byl jasný, a hned jsem na něm začal pracovat. Kočku jsem dostal jako první, k ní ještě misky, škrabadlo a ostatní věci, bez kterých se kočka neobejde. Tohle jsem potřeboval, aby můj příběh byl co nejpřesvědčivější. Vše bylo připraveno, teď jen všechno důvěryhodně vysvětlit. Jak tak čekám, najednou se ozve zvonek. Ihned jsem otevřel - a za nimi stála sousedka. Začal jsem jí vysvětlovat, co se stalo jejím rybičkám. Z ničeho nic mě přerušil. Původně prý měla deset rybiček, jenže kvůli problémům s vodou všechny zemřely. Proto čekala, že zemrou i ty dvě poslední. Nepřekvapilo ji to.

Takže to znamená, že v této vraždě rybiček nejsem podezřelý. No, sláva. Jenže teď se musím starat o kočku. Což bude asi o mnoho těžší než se starat o rybičky.

Ladislav Sudek

Umělecké popisy

Krajina

Při slově krajina se mi vždy v hlavě vybaví ta má nejmilejší. Plná kopců s rozlehlými loukami a lesy, které jsou pokryté námrazou a zbytky sněhu, protože právě končí zima. S šedou oblohou, která té mé krajině dodává tajemnost a svou vlastní krásu, ale také zvýrazňuje skutečnost, že zima umí být i krutá a nelítostná.

Řeka

Řeky jsou různé. Je řeka, která jen líně plyne korytem, jako by si chtěla vychutnat místa, kudy teče a nakonec po své pouti vteče do moře. Je řeka, která se rozhodla, že bude spěchat a divoce se hrne přes kameny až vytváří bělostnou pěnu, a nakonec končí vodopádem, který padá dolů do blyštivého jezera.

Strom

Kdesi v pustině nekonečného písku vyrůstá na pahorku strom. Je skroucený a vypadá, jako by jeho větve dříve cosi představovaly, ale dnes už to neodhalíme. Kvůli nekončícímu vedru je suchý, avšak na jeho větvích jako zázrakem můžeme najít pár zelenajících se listů, které slunci zatím odolaly.

Oceán

Nekonečná modrá plocha. Tak nějak bych já popsal oceán. Občas se modrá plocha otevře a vyskočí z ní ryba, která po dopadu na hladinu vytvoří široká kola. O chvíli později nám pohled zas ozvláštňívítr, který na ploše vytvoří malé elegantní vlnky a večer západ slunce, při kterém se modrá barva promění na červenou, oranžovou a žlutou

Květina

Při tomto slově se mi nikdy nevybaví ta samá květina. Pokaždé je to jiná a někdy dokonce několik, jakoby se můj mozek nemohl rozhodnout, která je krásnější. Zrovna teď se mi vybavila jedna docela malá s drobnými žlutomodrými kvítky a oranžovým středem, ze kterého saje nektar bzučivá včelka.

Eliška Janoušková

